

Arrest

nr. 60 657 van 29 april 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 9 februari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 januari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DELVAUX, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnen kwam op 31 januari 2010, verklaarde er zich op 1 februari 2010 vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt verzoekers asielaanvraag bij beslissing van 6 januari 2011, verstuurd op 7 januari 2011 bij aangetekende brief.

1.3. De feiten aan de basis van verzoekers asielaanvraag werden door de bestreden beslissing als volgt weergegeven:

“Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Pakistan, meerbepaald uit het “Bajaur agency”. U verklaarde te zijn geboren in het dorp Chinaga in de regio Damadola. Bij uw aankomst in België verklaarde u minderjarig te zijn. U verklaarde dat uw vader betrokken was bij de Taliban. Hij gaf les in Damadola. Uw vader zou bij een bombardement daar zijn omgekomen in het jaar 2006. Nadien

zou de Taliban u zijn komen zoeken. De Taliban wilde dat u hen vervoegde om zodoende wraak te nemen voor de dood van uw vader. De Taliban stuurde daartoe twee dreigbrieven. De eerste dreigbrief kwam naar uw huis in Chinaga. Nadien werd uw dorp bij een bombardement vernield. U verhuisde, met uw moeder, naar het huis van uw oom in het dorp Patek, gelegen in dezelfde agency. In dat dorp kreeg u een tweede brief van de Taliban. Daarop heeft uw moeder beslist dat u Pakistan diende te verlaten. U vertrok midden 2009. U reisde via Iran, Turkije en Griekenland illegaal naar België waar u op 1 februari 2010 asiel aanvraagde. Ter staving van uw asielaanvraag legde u een "domicile certificate" voor, een kopie van een "date of birth certificate", twee dreigbrieven van de Taliban, een krantenartikel en een poststuk."

Het aldus weergegeven feitenrelaas wordt door de verzoekende partij niet betwist.

1.4. De bestreden beslissing stelt vast dat verzoeker er niet in geslaagd is zijn vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en baseert zich daarvoor op volgende gronden:

- sommige neergelegde documenten zijn niet in overeenstemming met de verklaringen van verzoeker waardoor afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van deze verklaringen
- tegenstrijdige verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van het profiel van verzoeker als kind van een religieuze familie waarvan de vader lid was van de Taliban
- afwezigheid van enig document dat het asielaanvraagrelaas kan staven, in het bijzonder omtrent de positie of het overlijden van de vader van verzoeker die essentiële elementen van het relaas uitmaken
- de kennis van de neergelegde documenten is dermate beperkt dat het afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het relaas van verzoeker
- betreffende de subsidiaire bescherming wijst de bestreden beslissing op het interne vluchtalternatief waar verzoeker van zou kunnen gebruik maken.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A(2) van het vluchtelingenverdrag, de artikelen 2 en 3 van de wet motivering bestuurshandelingen en van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 49, 49/2 en volgende, alsook artikel 52 en 62 van de vreemdelingenwet, evenals de uitvoeringsbesluiten van diezelfde wet.

Verzoeker werpt op dat hij volledig 'te goeder trouw' is omdat de documenten hem door zijn oom uit Pakistan werden opgestuurd en hij niet verantwoordelijk is voor de 'al dan niet originaliteit' van de stukken. Verder stelt verzoeker dat het wel degelijk logisch is dat zijn moeder probeerde hem hetzelfde lot te besparen als dat van zijn omgekomen vader. Verzoeker beweert naar een Westers land te zijn gezonden omwille van hun veilige reputatie en dat zijn veiligheid binnen de Pashtoun-gemeenschap in de grote Pakistaanse steden niet is gewaarborgd ten aanzien van de Taliban. Verzoeker meent dat in de bestreden beslissing is voorbij gegaan aan het feit dat hij een niet begeleide minderjarige is daar waar wordt gesteld in de bestreden beslissing dat hij betere en duidelijkere informatie had kunnen geven over zijn redenen tot vertrek uit Pakistan. Hij stelt dat de door hem aangebrachte gegevens niet naar behoren zijn geïnterpreteerd en zelfs coherent, geloofwaardig en niet in strijd met algemeen bekende feiten zijn.

2.2. De algemene motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet motivering bestuurshandelingen alsook de specifieke motiveringsverplichting vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te geven dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.416; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en deze bovendien aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht hier is bereikt. Verzoeker onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek en voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht (RvS 19 maart 2010, nr. 40.499).

De ingeroepen schending van artikel 52 van de vreemdelingenwet mist juridische grondslag. De bestreden beslissing werd immers niet genomen op basis van dit artikel, maar wel op basis van artikel 57/6 dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft de vluchtelingenstatus op grond van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4 te weigeren.

Ook de aangevoerde schending van artikel 49 van de vreemdelingenwet was op het ogenblik van de beslissing nog niet aan de orde vermits het hier gaat om welke vreemdelingen als vluchtelingen in de zin van de vreemdelingenwet kunnen worden beschouwd en de verblijfsrechtelijke gevolgen van de erkenning van deze hoedanigheid (RvS 4 juli 2003, nr. 121.325). Hetzelfde geldt voor de opgeworpen schending van artikel 49/2 van de vreemdelingenwet dat bepaalt welke vreemdelingen de subsidiaire beschermingsstatus genieten in de zin van de vreemdelingenwet en welke verblijfsrechtelijke gevolgen hieraan kunnen worden verbonden.

2.3. Waar verzoeker opwerpt dat hij volledig te goeder trouw is omdat de neergelegde documenten door zijn oom werden toegestuurd zodat hij niet verantwoordelijk is als deze niet authentiek blijken te zijn, merkt de Raad op dat verzoeker zelf de volledige verantwoordelijkheid draagt van de stukken die hij indient. De Raad stelt vast dat de neergelegde stukken niet stroken met de verklaringen van verzoeker. Zo stemt bijvoorbeeld de datum zoals die is vermeld op de eerste brief van de Taliban chronologisch niet overeen met de verklaringen over de verhuis van verzoeker naar het dorp Patek en werd de voorgelegde kopie van een geboortetest uitgereikt door een school terwijl verzoeker zelf verklaarde nooit school te hebben gelopen. Verzoeker verklaarde dat zijn oom dit document regelde en dat men zulk document in de "tribal area" gemakkelijk kan verkrijgen wat alleen maar het frauduleuze karakter van dit document bevestigt.

De Raad stelt vast dat ook verzoekers profiel als kind van een zeer religieuze familie waarvan de vader in de madrassa werkte en nauw betrokken is bij de Taliban niet aannemelijk is aangezien verzoeker, volgens zijn verklaringen, zelf nooit enig religieus onderwijs genoot. Hoe dan ook legt verzoeker geen begin van bewijs neer omtrent de kernelementen uit zijn relaas, met name de positie van zijn vader en diens overlijden en heeft hij dienaangaande geen aannemelijke verklaring.

Hoe dan ook heeft de bestreden beslissing terecht gewezen op de mogelijkheid van een intern vluchtalternatief in hoofde van verzoeker. Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt immers dat de strijd tussen Taliban en de lokale autoriteiten regionaal gevoerd wordt en niet overal in Pakistan. De Pakistaanse grootsteden kennen een grote concentratie aan Pashtouns waarbinnen verzoeker zich moeiteloos zou kunnen integreren. De opmerking dat verzoekers' veiligheid niet is gewaarborgd binnen deze gemeenschap is een blote bewering die nergens sterk wordt gemaakt op een ernstige manier aan de hand van bijvoorbeeld concrete analoge voorbeelden zodat ze op geen enkele manier de gedane vaststellingen ontcrachten.

Met betrekking tot verzoekers argument dat de bestreden beslissing voorbijgaat aan het minderjarige aspect van verzoeker merkt de Raad op dat uit het administratief dossier nergens blijkt dat commissaris-generaal onzorgvuldig zou zijn geweest bij de behandeling van verzoekers' aanvraag. Niet alleen heeft verzoeker in alle stadia van de procedure de mogelijkheid gehad om zijn relaas te staven met stukken en/of verklaringen in aanwezigheid van zijn voogd en/of advocaat, bovendien werd hij gehoord door een hiertoe gespecialiseerde dossierbehandelaar. Daarnaast heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing gewezen op de minderjarigheid van verzoeker en het toepasselijke kinderrechtenverdrag. Hoe dan ook was verzoeker de oudste zoon van het gezin waardoor hij na het overlijden van zijn vader een belangrijke plaats in het gezin innam. Van verzoeker mag bijgevolg verwacht worden dat hij bij de stukken die hij neerlegt de nodige toelichting kan geven, minstens een minimale kennis heeft van de inhoud ervan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het vluchtelingenverdrag juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.4. Verzoeker meent nog ten slotte dat hem de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend en beweert dat zijn fysieke integriteit of vrijheid in het gedrang zou komen eens teruggedleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht was. Verzoeker wijst erop dat er voor hem immers geen intern vluchtalternatief voorhanden is.

2.5. De Raad stelt vast dat noch in het verzoekschrift noch in de stukken van het administratief dossier enig element is terug te vinden dat toelaat te stellen dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade zou lopen indien hij terugkeert naar haar land van herkomst. Aangezien de feiten aan de basis van zijn asielaanvraag niet geloofwaardig werden bevonden, zijn er derhalve geen "zwaarwegende gronden" om aan te nemen dat verzoekende partij op grond van deze feiten "een reëel risico zou lopen" "de doodstraf of executie" of "foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst" zou ondergaan in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de wet.

Met betrekking tot het intern vluchtalternatief wordt verwezen naar wat hierover sub 2.3. werd uiteengezet. Verzoeker komt bijgevolg evenmin in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER